

[Henry Christensen.]

Vi står over for denne situation i dag med et statsbudget, der ville medføre ikke et begrænset kasseoverskud, men et kasseunderskud på over 100 mill. kr. Dette er udgangspunktet. Tror man virkelig, at det ville være muligt at køre dansk økonomi igennem under de betingelser og så nå en større grad af den fornødne balance?

Ser vi videre på, hvad socialdemokratiets råd og forslag igennem de forløbne måneder i vinter har været, så har det været det ene forslag efter det andet til yderligere svækkelse af den statsfinansielle balance. Det har været en lang, lang række ofte meget omfattende udgiftsforslag, der ville have medført mange, mange hundrede millioner kroners yderligere udgifter i indeværende finansår. Det var sidste år en afvisning af momsforhøjelsen. Der var forleden dag, og det vil jeg da gerne anerkende, et lille skridt i en rigtig retning. Da SF foreslog, at nu skulle man nedsætte momsen til 10 pct., mandede socialdemokratiet sig op til at undlade at stemme. Jeg håber, at man kan komme lidt videre i sin erkendelse. Men lægger man disse ting sammen, også socialdemokratiets forslag om lempelser på andre afgiftsområder, så ville det have ført til et dundrende kasseunderskud igennem det finansår, vi nu er bgyndt på. Det ville have overophedet dansk økonomi i en grad, som vi måske ikke har kendt tidligere, og jeg vil derfor betegne det som en meget uansvarlig politik, man her stiller os i udsigt.

Man kan sige til os andre, at da vi var i opposition, vendte vi os også lejlighedsvis imod nogle af de afgiftsforhøjelser, socialdemokratiet kom med. Men vi var en opposition, der samtidig altid forsøgte at få begrænset nogle af de offentlige udgifter, når statens finanser var angrebet. Det er jo ikke den slags bidrag, den nuværende opposition kommer frem med.

Derfor er jeg glad for, at vi har en regering i dag, der i erkendelse af, at en vis justering og begrænsning skal til, går i spidsen med at sige, at så må også de offentlige udgifter holde for. Det er ikke udtryk for, at vi ikke kunne ønske os alle offentlige udgifter afholdt — endda endnu flere. Også mange private menneskers forbrug kunne vi ønske udvidet. Det, der sætter grænsen, er den samlede produktion i det danske samfund.

Har vi oveskredet den grænse, må også det offentlige være med til at bære sin del af byrden derved. Dette erkender den nuværende regering. Når socialdemokratiske regeringer endelig gennemførte besparelser, så var det, fordi vi andre var i en oppositionsstilling, hvor vi kunne tvinge dem til det. Hvornår oplevede vi socialdemokratiske regeringer gå i spidsen i situationer som den, vi nu befinder os i? Jeg vil gerne udtrykke min anerkendelse over for den nuværende regering af en ændret indstilling og en ændret holdning.

Men jeg må føje til, at vi også må erkende, at disse offentlige besparelser, der kan gennemføres, ikke er tilstrækkelige til at tilvejebringe den fornødne statsfinansielle balance over for samfundøkonomien. Vi ved, at en meget stor del af de offentlige udgifter er lovbundne, og de lader sig ikke på en studs tage op til behandling.

Jeg vil gentage en opfordring, formanden for finansudvalget på venstres vegne også tidligere er kommet med til regeringen om, at man i forbindelse med den fremtidige udgiftspolitik virkelig tager skridt til at foretage en gennemgang af alle de lovbundne udgifter, der har lovgrundlag, der ligger mere end 5 år tilbage i tiden, med henblik på fremtiden. Jeg har nemlig noteret mig, at regeringen ikke bare forsøger at begrænse akut, men forsøger at gennemføre en stråmning også af de budgetforslag, vi arbejder med for de kommende år, og dette er vel også en rigtig anvendelse af budgetforslagene, hvis man vil forsøge at skabe på længere sigt en bedre balance i vor økonomi.

Jeg noterer mig også med tilfredshed indsatsen for en personalebesparelse i det offentlige eller en begrænsning af personaleudvidelsen. Jeg vil gerne til hr. Ivar Nørgaards bemærkning om dette forhold sige, at det gør et dybt indtryk på mig; et glædeligt og godt indtryk på mig, med hr. Ivar Nørgaards varme interesse for rationaliseringen af den offentlige administration; her har hr. Ivar Nørgaard og jeg fuldstændig fælles interesser. Jeg vil meget gerne være med til at presse på, og jeg vil gerne udtrykke venstres håb om, at regeringen, når den nu er igennem denne første periode, hvor en lang række opgaver har måttet løses akut, virkelig får kræfter og muligheder for at foretage en omfattende effek-